

BAUMANN-VARIASJONER

Egil Baumann er musikkviter og skriver om klassisk musikk i Musikkmagasinet hver fjerde uke.

Hjem til julemusikken

ALBUM

Fauna Vokalkvintett

«Ljos»
2L/Musikkoperatørene

Hvorfor skal vi hjem til jul? Hva er det som skjer med oss da? Og hvor er egentlig hjemme? Det vet noen av oss alt om. Det er i hvert fall ikke der vi bor. Hjemme er bygda med fallende snø. Det går ikke an å feire jul i en by eller en drabantby. Jul er reinsdyr, Bach og mora di. Jul er fraværet av folk du ikke visste du var glad i før du satte støpslet i kontakten og ble voksen. Og du så plastreet lyse i all sin fullkommenhet akkompagnert av Joni Mitchells «River», der hun synger om at hun ønsker seg en elv der hun kunne skøyte seg bort fra hele jula. Vekk fra hele greia. Maset om forventningene, alle sammenkomstene, julebordene, julekonsertene, alle folka vi må treffe som om verden går under etter denne nyttårsaftenen også. Et barn er født i alle hjem, eller var det Betlehem? Er ikke så sikker lenger. For ikke å snakke om alle juleplatene som har blitt en egen sjanger. Der er det kom-

INNBYR TIL STILLE HØYTID: Christina Thingvold, Silje Worquenesch Østby Kleiven, Gudrun Emilie Goffeng, Camilla Marie Bjørk Andreasen og Beate Børli Løkken.

FOTO: ODA HVEEM

det å komme hjem til en julemusikk jeg både kjenner og ikke kjenner. «Ljos» heter den, en tittel som spiller på lyset i mørketida og sola som snur. Som det står i tekstheftet: «I Ljos tar Fauna for seg både kjente og mer ukjente norske julesanger, og gjennom vare, egenartede arrangementer gjenskaper de kontrastene mellom lys og mørke.»

Og det gjør til gagns denne vokalkvintetten dannet på Norges musikkhøgskole i 2009. Bestående av tre klassisk- og to jazzsangere dekker de alt, mezzo og sopranregistrene, og på repertoaret er viser, folkemusikk og salmer.

«Ljos» er en plate som nok tilveiebringer en melankolsk, eller meditativ grunnstemning, og som av og til bryter ut av denne. Innenfor denne grunnstemningen er det stor variasjon i stemmeklang og uttrykk. Arrangementene er, på to unntak nær, gjort av de forskjellige medlemmene i kvintetten. Og det er flott gjort. Her slynger stemmene seg rundt melodilinjene og du hører tydelig den folkemusikalske ornamentikken. I tillegg finnes spennende harmoniganger. De legger også inn tekstløse, improvisasjonsklingende

partier mellom noen vers, som allerede i den første «Det kimer nå til julefest».

Eller i «Jeg er så glad hver julekveld», ikke i den tradisjonelle melodien, men en melodi etter Guttorm Flisen. Eller i «Deilig er den himmel blå», der sopranen i det lyse leiet faller inn i verset *Stjernen ledet vise menn* for musikkalsk å vise hvor høyt stjernen skinner på himmelen. Eller i «Et barn er født i Betlehem», også en folketone, der den neddempete tolkningen etter hvert bryter ut i et skingrende halleluja, som i et smerteskrig. Plata avsluttes med Henning Sommerros flotte arrangement av «Kling no, klokka», skinnende framført.

Morten Lindberg har igjen vist at produsenten også tolker musikken og er med på å prege uttrykket. Om det er han som har bidratt til at tekstuttalen av og til er litt slørete, vet jeg ikke, men det faller helt på plass innenfor det jeg oppfatter som kunstviljen her. Lytter du til disse neddempede, men varierte framførelsene, er jeg sikker på at du føler at du har kommet hjem til jul. Og da kan hjemme være hvor som helst. I hvert fall nesten.

Egil Baumann
musikk@klassekampen.no

Kanskje er det de gode juleplatene som tar oss hjem til jul?

met mye rart, men også mye fint. Det må sies. Ja, kanskje er det de gode juleplatene som virkelig tar oss hjem til jul, selv om vi ikke reiser noen andre steder enn inn i musikken.

Nettopp dette har jeg erfart med denne juleplata til Fauna Vokalkvintett. Altså